

ЧУДОМИР

НЕОПЕЧЕНАТА БАНИЦА

chitanka.info

Всичко им дал господ на леля Минка и свако Дан, всичко си имат, само че са бездетни, горките, и като няма с какво да се занимават, честичко се поскарват. Карат се, карат, ама пак един без друг не могат и мръдне ли единият за няколко дни, все за дома си мисли. Този пък, който остане в къщи, върти се като муха без глава насам-натам и не знае какво да прави самичък.

Лятос леля Минка рече да извести сестра си в Ямбол. Хем да ѝ погостува, хем да си сръбне от минералната вода, че я присвиваше понякога стомах.

Уж щеше да седи две недели, а тя току довтаса на третия ден.

— Що се връщаш ма, домошарко? — дума ѝ уж сърдито свако Дан.

— Да им се не види и Ямболът, и намярата, Дане. То прашно, горещо, пък у Фанини едни дечурлига, едни неразбрани. Леглото ми кораво, възглавницата ми висока, не можах да склопя очи.

— Не можеш, не можеш да траеш без мене никъде, ами признай си — смига ѝ лукаво свако Дан.

— Ух, умряла съм си — чумосва го леля Минка. — Заритала съм за тебе, ами ми домиля за градинката, за саксиите, за пиленцата.

— Уж де! Уж саксии, уж пилета, а тя не могла да мигне от мисъл по мене.

— Какво ще те мисля, не си ли знам стоката. Щом съм заминала, намерил си се с Тача фурнаджията и хайде в кръчмата. Дай по едно, дай още по едно и до някое си време. Не е ли така?

— Първата вечер тъй беше, няма да си кривя душата. Тъй беше, ама си имаше причина. Заминаваш за две недели, тежка раздяла, дето се вика, малка работа ли е това? От мъка го направих.

— Ууух! Знам ги аз тези, ами не ми ги разправяй. От мъка било. Ами кога съм тук, каква ти е мъката, че всяка вечер се черпите пак?

— Е тогава пък от радост, че си тук — мутолеви нервно свако Дан и бърка ту в левия, ту в десния си джоб.

Такива им бяха препирните. За нищо и никакво се спречкваха и веднага се придобряваха. Пък най-много се караха за фурните. За Тачовата и Македонкината фурна. А те, пуцините, се случили и двете близо до тях. Тачовата на сто крачки надолу до джамията, а Македонкината на сто крачки отгоре до житния пазар.

Леля Минка обичаше да си пече туй-онуй на Македонкината, защото беше на ъгъла, та повече свят минаваше и си разправяха новините с фурнаджийката, а свако Дан настояваше да ходи на Тачовата, защото бяха приятели от детинство и се разбираха в посръбването.

Тази сутрин двамата съпрузи бяха станали много рано.

Леля Минка плевеше и поливаше градинката, а свако Дан смени колчето на един доматен корен, оправи вадичката да напои краставичките и като отрязва едно сухо клонче от прасковата, рече добродушно:

— Минке, Минке мари, да ти кажа: прияло ми се е баница. От онова бялото брашно в малката тепсийка, тъй, натънко да я разточиш, и със сиренце. Дребно сирене имаме ли?

— Ами че да разточа, Данчо, защо да не разточа. Колко му е работата. И сиренце има, и прясно масло има.

— Ама на Тачовата фурна ще я опечем.

— Иии... аман с твоя пусти Тачо! Като си рекъл: Тачо, Тачо, Тачо, че сякаш устата ти лепнат от сладост. Колко пъти съм ти казвала, че той не може добре да си опалва фурната и каквото му занесем, все сурово го връщаме.

— Тъй ти се струва на тебе. Аз да му я занеса, че да я позачерви отгоре, та да видиш.

— Ако ще я носиш там, няма да точа! Чу ли? Няма да точа нищо.

— Хайде, хайде, ти я разточи, че ще видим после.

— Аз ти казвам, пък ти прави каквото щещ. Занесеш ли я на Тачовата фурна, няма да хапна от нея. Тъй да знаеш...

Запретна се леля Минка — сета-пета, сета-пета, — отся брашното, замеси го и за един час баницата беше готова.

— Ще се умия-думаше си тя, — ще се облека и ще я занеса, дето аз си искам. Няма да ме знае даже.

Харно, ама свако Дан си имал също план...

Уж човъркал нещо из двора, а едното му око стрелкало все към кухнята. Щом леля отишла да се облича горе, той грабнал баницата и хоп на Тачовата фурна. Подал му я да я метне и отишъл да играе кончина в кафенето.

На обяд пристига с баницата в ръце.

— Чудо е, Минке! Зачервена е отгоре като на младо момиче бузките.

— Яж си я самичък — отвърща троснато леля Минка.

— Е, де! Я остави тая работа настрана. Слагай да си хапнем, дорде е топличка още!

— Не ям неопечена баница, разбери! Яж си я ти!

— Ще си вземеш де, ще си куснеш малко. Чак пък толкоз артък! Гостенка ми си най-послед. Аз ще ти отрежа ей тука от краищничето, от препеченкото. Ето на, хапни да видиш. Хапни си де!

— Е, то само там е опечено я — приканва се тя, — другото е живо тесто.

— А бе кусни ти сега от него, пък аз след това ще ти намеря по-хубаво парченце. Ей това отсам е още по-хубаво! Хуу! Тя отдолу била още по-изпечена, пущината. На, ще ти го обърна да видиш. Гледай, гледай! Масло. Топи се в устата като шекер. Ама как да се не топи? Кой я е точил, че да се не топи. Хапни си, хапни! Ох, ох, ето ти още едно парченце!

Тъй си се канеха и приглеждаха свако Дан и така Минка. И той нагъваше, и тя лапаше и се преструваше на сърдита, докато най-послед тепсийката лъсна опразнена на масата.

— Браво бе, жена! Ний сме я излапали — рече свако Дан, като си бършеше лъснатите като с брилянтин мустаци.

— Излапа си я самичък. Аз колко си взех — нищо.

— Е, и ти си хапна де! И ти си хапна хубавичко. Не крий!

— Уу... Данчо, и ти като навиеш нещо на пръст, че като почнеш! Хапнах си най-послед, разбира се. Сурова-несурова, хапнах си. Няма да остана гладна я. Ама не е там работата. Не биваше в Тачовата фурна да я носиш, а на Македонкината...

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.